

GİZEMLİ ADAYA YOLCULUK

“Journey 2: The Mysterious Island”

3 Boyutlu yeni aile macera filmi “Gizemli Adaya Yolculuk/Journey 2: The Mysterious Island” 17 yaşındaki Sean Anderson’ın (Josh Hutcherson) hiçbir adanın olmaması gereken bir yerden şifreli bir yardım sinyali almasıyla başlar.

Sean’un sinyalin kaynağını araştırmasına engel olamayan yeni üvey babası Hank (Dwayne Johnson), kendilerini önce Güney Pasifik’e, ardından da çok az kişinin görmüş olduğu -ya da bahsedebilecek kadar yaşadığı- bir yere götürecek olan serüvende ona eşlik eder. Burası nefes kesici ölçüde güzel, tuhaf ve ölümcül yaşam formlarına, yanardağlara, altından dağlara ve birden fazla şaşırtıcı gizeme ev sahipliği yapmaktadır.

2008’te dünya çapında hit olan “Journey to the Center of the Earth/Dünyanın Merkezine Yolculuk”un devamı niteliğindeki bu filmde, Sean ve Hank, böyle bir yolculuğu göze almaya istekli tek helikopter pilotu olan Gabato (Luis Guzmán) ve onun güzel ve inatçı kızı Kailani’yle (Vanessa Hudgens) birlikte adayı bulmak, üzerinde yaşayan tek insanı kurtarmak, ve sismik şok dalgaları adayı ve barındırdığı hazineleri sonsuza dek suyun altına gömmeden önce oradan kaçmak zorundadırlar.

“Gizemli Adaya Yolculuk/Journey 2: The Mysterious Island”ta Sean’un annesi Liz’i Kristin Davis, Sean’un büyükbabası ve adada mahzur kalmış yolcunun ta kendisi olan Alexander’ı ise Michael Caine canlandırıyor.

Üç boyutlu olarak çekilen filmi Brad Peyton yönetti. Senaryosunu Brian Gunn ve Mark Gunn’ın kaleme aldığı filmin hikayesi ise Richard Outten, Brian Gunn ve Mark Gunn’a ait. “Gizemli Adaya Yolculuk/Journey 2: The Mysterious Island”uk yapımcılığını Beau Flynn, Tripp Vinson ve daha önce “Journey to the Center of the Earth/Dünyanın Merkezine Yolculuk”ta da görev almış olan Charlotte Huggins; yönetici yapımcılığını ise Richard Brener, Michael Disco, Samuel J. Brown, Marcus Viscidi, Michael Bostick ve Evan Turner gerçekleştirdi.

Filmin kamera arkası ekibi görüntü yönetmeni David Tattersall, yapım tasarımcısı Bill Boes, kurgu ustası David Rennie, kostüm tasarımcısı Denise Wingate ve Oscar® adayı görsel efektler amiri Boyd Shermis’ten oluşuyor. Filmin müziğini ise Andrew Lockington besteledi.

Contrafilm yapımı “Gizemli Adaya Yolculuk/Journey 2: The Mysterious Island”u New Line Cinema sunuyor. Filmin dağıtımını bir Warner Bros. Film vizyona girişi ile birlikte tüm dünyadaki IMAX® sinemalarında da gösterilecek.

www.gizemliadayayolculuk.com

YAPIM HAKKINDA

“Adaya ulaşmak için kasırganın gözüne uçmalıyız.” - Sean Anderson

Brad Peyton’ın yönetimindeki “Gizemli Adaya Yolculuk/Journey 2: The Mysterious Island” sinemaseverleri eğlenceli ve fantastik yeni bir serüvende yüzyıllardır gizli kalmış, bilinmeyen bir yere götürüyor... bu yer o kadar uzaklardadır ki, bir kez bulundu mu, oradan kaçmak neredeyse imkansızdır.

Gözüpek genç kaşif Sean Anderson’ı tüm dünyaya tanıtan “Journey to the Center of the Earth/Dünyanın Merkezine Yolculuk”un koyu bir hayranı olan Peyton, “Sean’un hikayesini kucaklayarak, gözüpek yeni coğrafyalara ve önceden yaşamadığı yeni zorluklarla daha da ileriye götürmek istedim çünkü o artık bir çocuk değil. On yedi yaşında ve dünyaya kendi izini bırakmaya hazır. Sadece maceraya eşlik eden biri değil, başlı başına bir kaşif olduğunu kanıtlaması için bir fırsat bu” diyor.

Sean’un üvey babası Hank rolüyle ekibe yeni katılan, aynı zamanda filmin ortak yapımcılarından olan Dwayne Johnson ise şunları söylüyor: “İlk film izleyicilerin hayal gücünü harekete geçirdi ve bize büyük potansiyele sahip ama hâlâ öğrenmesi gereken çok şey olan bir çocuğu tanıttı. İkinci serüven ise bizi heyecan verici, olasılıklarla dolu bir başka yere götürürken, Sean’un nasıl bir genç adama dönüştüğünü de gösteriyor”.

Kısa süre önce “Cats & Dogs: The Revenge of Kitty Galore”da arka bahçe casuslarının gizli dünyasını ifşa etmiş olan Peyton, aksiyonla komediye dengeli ve beklenmedik yöntemlerle birleştirmeyi biliyor. Kendisi, filmin senaryosunu gördükten sonrası için şunları söylüyor: “Bu filmi küçük çaplı yapmayı asla hayal edemezdim. O andan itibaren, filmde, kara, deniz, hava, yaratıklar, mağaralar, fırtınalar, sualtı savaşları, havada takipler olmalıydı ve tüm bunlar inanılmaz, nefes kesici topraklarda geçmeliydi. Bu da, en son ve en yüksek teknolojiyi kullanmak, ‘Journey to the Center of the Earth/Dünyanın Merkezine Yolculuk’u hayata geçirmeye yardımcı olan üç boyutlu dünyasında özel bir şey sunmak anlamına geliyordu”.

Peyton'ın sözünü ettiği film, 2008 yılında, Füzyon Sistemi'ni kullanan ilk sinema filmi olarak çığır açtı. Bu sistem, James Cameron ve görüntü yönetmeni Vince Pace tarafından geliştirilen ve daha sonra "Avatar"da da kullanılan sofistike bir 3-B dijital kamera düzeneği idi. Dolayısıyla, yapımcıların, Peyton'ın gerçek dünya ortamlarında elde etmek istediği derinlik ve çapı yakalamak amacıyla son teknoloji ürünü strateji ve ekipmanlar için Cameron Pace Group'a başvurması şaşırtıcı değildi.

Başından itibaren yüzde yüz gerçek mekan çekimi yapmaya kararlı olan yönetmen, "Oyuncuların ayakkabılarının tozlanması gerektiğini hissettim. Gerçek bir cangıl istedim, yeşil perdede elde edilmiş bir cangıl değil. Böylesine enfes görüntülere mekan olarak gerçek zemin gerekiyordu" diyor.

"Journey to the Center of the Earth/Dünyanın Merkezine Yolculuk"ta Beau Flynn ve Charlotte Huggins'le tekrar çalışan yapımcı Tripp Vinson, "Aksiyonu son derece yoğun ama ailece izlemeye uygun. Bence bu ince çizgide yürüyebildiği için Brad'i tebrik etmek gerek. Daha ilk toplantılarımızdan itibaren sekanslarının pek çoğu için kafasında net bir bakış açısı ve onları nasıl tasarlayıp hayata geçireceğine dair güçlü bir vizyonu vardı ki bunları hakikaten başardı. Önce sahnede gerilimi yaratıyor, sonra gerilimi boşaltıyor, ardından da aksiyonu daha da büyük gerilim yaratacak şekle büründürüyor. Onun yönetim tarzının bana göre en iyi yönlerinden biri adrenalin pompalanmasını sağlayabilmesi ve bunu koruyabilmesi" diyor.

Diğer yandan, yapımcılar biliyorlardı ki ilk hikayeyi böylesine unutulmaz kılan şey karakterlerin cesaret patlamalarından fazlasıydı. Esas önemli olan, onların birbirleriyle aralarındaki bağ idi; bu, gerçek kişiliklerini ortaya çıkartan tehlike ve durumlar karşısında aralarında oluşan ve pekişen bir bağ idi.

Yapımcı Beau Flynn, "Bana kalırsa, izleyiciler ilk filmde bu tür temalara olumlu tepki verdiler. Dolayısıyla, biz de bunları ikinci filme dahil etmeye çalıştık. Aksiyon boyunca değindiğimiz bazı fikirler var; örneğin, insanlar hakkındaki ilk izlenimini bir yana bırakarak onları oldukları halleriyle takdir etmek ve kalbinizi olasılıklara açmak, ya da 16-17 yaşındaki bir genç için belki de anne babanın nereden geldiğini anlamak gibi" diyor.

Yapım ekibinin hoşuna giden bir diğer fikir de, karakterlerin kendilerini içinde buldukları, sonradan ölüm tuzağına dönen bu tropikal cennette, özellikle de buradaki bitki ve hayvan çeşitlerinin kendilerine özgü büyüme kuralları olduğunu keşfettiklerinde, hayatta kalmak için zekaları kadar reflekslerini de kullanmalarının gerekmesiydi.

Bu, Foster'ın Kuralı da denen Ada Kuralı'dır. Yapımcı Charlotte Huggins bunu şöyle açıklıyor: "Evrin sırasında dış dünyadan soyutlanmış bir adada büyük şeylerin küçülebilmesi

ve küçük şeylerin büyüebilmesi hakiki bir biyo-coğrafi kuramdır. Diğer bir deyişle, bir fil sürüsü tıpatıp diğer fillere benzeyebilir ama minyatür olabilirler; aynı şekilde, kelebekler tıpatıp diğer yerlerdeki kelebeklere benzeyebilir ama muazzam büyüklükte olabilirler”.

Böylesi bir görsel mucizenin olumsuz yanı, kaşifleri bir sonraki öğünleri olarak gören, bazıları futbol sahası büyüklüğünde dev etobur kuşlar ya da kertenkelelerin var olabilmesidir.

Gezginliği aile mesleği hâline getiren ve son serüvenin de tetikleyicisi olan büyükbaba Alexander Anderson rolündeki Michael Caine, “Bu, çocuklar için bir peri masalı değil. Çok hızlı bir film. Çocukların takip edebilmesi için zeki olmaları gerekecek” diyor.

Ya da hevesli okurlar olabilirler. Beyaz perdeye taşınan olaylar kısmen, 19. Yüzyılın vizyoner yazarı Jules Verne’in yazılarına dayanıyor. Verne’in “*The Mysterious Island*” (Gizemli Ada) ve “*Twenty Thousand Leagues Under the Sea*” (Denizler Altında 20.000 Fersah) adlı eserleri filmin hikaye akışını renklendiren ve aksiyonun tamamına ilham kaynağı olan romanlar. Ayrıca, Robert Louis Stevenson’ın “*Robinson Crusoe*”, Jonathan Swift’in ise “*Gulliver’s Travels*” (Güliiver’in Serüvenleri) adlı eserlerine de rastlantısal göndermeler var. Kitaplara dayanan çoğu filmin aksine, “Gizemli Adaya Yolculuk/Journey 2: The Mysterious Island” kaynak kitabına etkin bir şekilde gönderme yaparak, eseri hikayenin parçası yapıyor. Brian Gunn ve Mark Gunn’la birlikte hikayeyi yazan Richard Outten, “Benim için fikrin çıkış noktası büyükbabama ve çocukken en sevdiğim kitaplara saygımı göstermekti. Aynı tuhaf ve fantastik adaya ilişkin dedikoduların üç ayrı yazarın birbirinden bağımsız olarak klasik bir roman üretmesine ilham kaynağı olduğunu ve bunun hayatını serüvenlere adanmış adam ile torunu tarafından kanıtlanmış bir kuram olduğunu hayal ettim” diyor.

Verne ve çağdaşı edebiyatçıların eserlerini derinlemesine inceleyerek adanın haritada görünmeyen koordinatlarına ilişkin ipuçları bulmaya çalışan Sean, sonrasında hareket halindeyken de, adanın coğrafi yapısını tanımak ve en büyük tehlikelerinden kaçınmak için de Verne’in kitabına tekrar tekrar başvurur. Brian Gunn bunu şöyle açıklıyor: “Belli bir durumdan kurtulmak için savaşmak yerine, durumu anlamak için pratik zekalarına ve becerilerine güvenmek zorundalar. Burada başa çıkılacak ‘kötü adamlar’ yok; sadece zamanla ve kendileri ile eve dönüş yolları arasında yer alan engellerle mücadele etmek durumundalar”.

Mark ise şunları ekliyor: “Verne denizaltıları ve uzay yolculuğunu, gerçekleştirilmelerinden çok daha önce hayal etti. Kendisi, fikirlerini bilime dayandıran bir kurgu yazarıydı, ama bu bilim zamanının ötesindeydi. İşte onun çalışmalarında insanların ilginç bulduğu yön de bu”.

Film, gerek adada var olan evrimsel anomaliler gerek tektonik plaka hareketleri şeklinde olsun, gerçekçi bir zemine oturtuluyor. “Verne, fantastik şeylerin, içinde yaşadığımız, hayal ettiğimizden çok daha geniş ve zengin olan, ayaklarımızın altındaki dünyada büyülebildiğine inandı; ve biz de aynı yaklaşımı benimsedik” diyen Peyton, şöyle devam ediyor: “Yarattığınız ortam ne kadar gerçeküstü olursa, gerçek dünyanın kurallarına o kadar bağlı kalınmalı ve saygı gösterilmelidir. Buradaki zorluk şu: Sıradan şeyleri normalde onları algıladığımızdan muazzam ölçüde farklı şekilde nasıl sunarız; aşına olanı birden bire nasıl tuhaf ve tahmin edilemez kılarız? Burası uzaklarda bir fantezi diyarı değil; adada inanılmaz şeyler mevcut ama bunlar orantıları büyük ölçüde değiştirilmiş bilindik şeyler. Filmdeki bilim unsurlarının tamamının doğru olduğunu savunamam. Fakat her şeyin bir şekilde gerçekliğe dayanarak başlaması konusunda dikkatliydik. Devamında ise... kendimizi serbest bıraktık”.

***“Öbür tarafa geçmenin en güvenli yolu kıyı şeridinden yürümek.
En hızlı yolu adanın merkezinden geçmek. Ama sizi uyarmalıyım: Bu ada bir sürü
karanlık ormanlar ve dehşet verici yaratıklarla dolu.” - Alexander***

“Bence seçim şansımız yok. En hızlı yoldan gideceğiz.” - Hank

Hikaye başlarken, genç Sean kesinlikle istediği yerde değildir. Babasının ölümünün üzerinden yıllar geçmiştir ve annesi Liz (Kristin Davis) kısa süre önce Hank’le evlenince, ailece Ohio’nun banliyölerinden birine yerleşmişlerdir. Etrafında hiç arkadaşı olmayan ve üvey babasıyla da tek bir ortak noktası bulunmadığına inanan Sean, haritalarını inceleyerek, Jules Verne romanları okuyarak ve dünyada kendini bekleyen keşfedilmemiş köşeleri hayal ederek yalnız başına uzun saatler geçirir.

“Journey to the Center of the Earth/Dünyanın Merkezine Yolculuk”un gösterime girmesinden bu yana geçen dört yılda kendi hayatındakine paralel bir olgunlaşma geçiren Sean rolüne geri dönen Josh Hutcherson, “Sean kendini kapana kısılmış hissediyor. Kendini daha büyük şeylere geçmeye hazır hissediyor ve dünyaya karşı büyük bir merak besliyor. Bunu ben de çok iyi anlıyorum. Sanırım pek çok insan için bu geçerlidir, illa ki kayıp adaları keşfetmek istemeseler bile. Bir yerlere gidip kendi başına olma, bir şeyleri çözümüleme ve kendi yolunu bulma ihtiyacı, dürtüsel bir şeydir” diyor.

Daha kesin konuşmak gerekirse, Hutcherson'a göre, "Sean üvey babasının hiçbir şeyini istemiyor. Onun sunacak herhangi bir şeyinin olmadığını, havalı, modern ya da hayal gücüne sahip olmadığını düşünüyor".

Kendi inşaat işini yürütmekte olan, deniz kuvvetleri gazisi Hank (Dwayne Johnson) bire bir mücadeleye ve sorunları çözmeye alışkındır. Ama karşı karşıya olduğu bu sorununu çözenin bir yolunu bulamamaktadır. "Çoğu ergen gibi, ki ben de öyleyim, Sean her şeyin cevabını bildiğini düşünüyor" diyor Johnson ve ekliyor: "Babasının kaybı ve büyükbabasının seyahatleri yüzünden çok fazla terk edilme yaşamış olduğu için, doğal olarak, hayatına giren yeni baba figürüne karşı temkinli. Hank ve Sean ilk başta birbirlerine tersler çünkü biri bağ kurmak isterken, diğeri mesafe koymak istiyor".

Johnson şöyle devam ediyor: "Aile Hank için en önemli şeylerden biri ve hikaye boyunca amacı ailesini tekrar bir bütün yapmak".

Peyton ise, "Dwayne role çok şey kattı. Milyon dolarlık yumrukları ve milyar dolarlık gülümsemesiyle, bir filmi sadece aksiyon becerileriyle taşıyabilir; öte yandan, mükemmel bir komedi zamanlamasına ve sonsuz bir karizmaya sahip. Bu film için her şeyi, tüm Dwayne Johnson deneyimini istedim ve o bunu bana verdi. Şarkı bile söylüyor...kim bilebilirdi? Ayrıca gitara çalıyor" diyor.

Ama Hank'in niyetleri her ne kadar asil olsa da, Sean şu an hayatında yolunda gitmeyen her şey için onun suçlu olduğunu düşünür. Daha da önemlisi, kendisi ile doğuştan hakkı olarak gördüğü keşfin arasında kımıldamadan duran engelin Hank olduğundan emindir.

Bu varsayım bir gece tuhaf bir telsiz mesajı alan Sean'un tahmin ettiğinden daha kısa bir sürede sınanacaktır. Sean bu şifreli S.O.S.'in büyükbabası Alexander'dan geldiğinden şüphelenir. Büyükbaba, Verne'in romanındaki Gizemli Ada'nın kurgu değil gerçek olduğunu kanıtlamak için yola çıktığından bu yana kendisinden haber alınmamıştır.

Mesajın ilk iki kelimesi şok etkisi yaratır: *ADA GERÇEK*.

"Alexander, Sean'un idolü. Her zaman kafasına koyduğu şeyi yapan biri ve pek çok çılgın keşif gezisine katılmış" diyor Hutcherson ve ekliyor: "Eğer Alexander'ın başı beladaysa, Sean ona ulaşmak için her şeyi yapar".

Aynı şekilde, Hank de Sean'a ulaşmak için her şeyi yapacaktır, Güney Denizi'ne yaptığı yolculukta ona eşlik etmesi gerekse bile. Gerçi Hank bunun boşa kürek çekmek olduğunu düşünmektedir ama Sean'a göz kulak olabilmek için tarihin unuttuğu bu adaya ilgi duyuyormuş gibi yapar. Ancak, günler sonra, o ana dek gördüğü en inanılmaz yere sarsıntılı bir iniş yaptıklarında, kimse Hank'ten daha çok şaşırmas. Aslında, Hank'in adeta dili

tutulur...ve sadece başlarına bu belayı saran kişiye bir çift laf eder: Bu kişi, uzun zamandır uzakta olan, Sean'un babasının babası ve ailenin ilk hakiki Verne'cisi Alexander Anderson'dan başkası değildir.

Öte yandan Sean şu an dünyanın en mutlu ve hevesli kişisidir. Fakat büyükbabasını bulmasının verdiği sevinç, adadan ayrılmanın oraya uçakla düşmekten daha zor olduğunu ve bunu yapmak için çok az zamanları kaldığını öğrenmesiyle kısa sürer. Ayaklarının altındaki toprak göçmektedir. Hem de hızla. Ada birkaç gün, hatta belki birkaç saat içinde tamamen sular altında kalacaktır ve hayatta kalma ihtimalleri tamamen kendilerine bağlıdır. "Kendilerini kurtarmak için birlik içinde çalışmaları gerektiğini fark ettiklerinde, bireysel becerileri de beklenmedik şekilde ortaya çıkmaya başlıyor" diyor Peyton.

Johnson da gülerek ekliyor: "Ölümü ensenizde hissetmek takım çalışması için büyük motivasyon sağlıyor".

İçinde buldukları kriz onları tek bir amaçta birleştirse de, her birinin orada olma nedeninin birbirinden son derece farklı olduğu gerçeğinin de altını çizer. "Herkesi bir arada tutan ve hikayeye dahil olmamızı sağlayan şey, Sean ile Hank arasındaki ilişkinin gelişmesi" diyen Peyton, bu ikilinin nasıl uzlaşmaya vardığını gösterirken yumuşak geçişler yapmayı hedeflediğini belirtiyor.

Vinson ise, "Bazen bir senaryonun gelişiminde karakterin temposunu ve değişimini göklere çıkarma eğilimi olur. Ama Dwayne ve Josh gibi yetenekli oyuncuların elinde, bu tür şeylerin performanslarıyla açığa çıkmasına olanak tanıyabilirsiniz" diyor.

Aynı şekilde, Sean'un üvey babası ile büyükbabası arasında hemen ortaya çıkan çekişme, iki alfa erkeğinin sürekli olarak birbirlerini tartmalarıyla evrim geçirir. Bu ikiliyi canlandıran Johnson ile Michael Caine'in birbirlerini iğnelemekten keyif aldıkları çok belliydi. "Daha en başından çok güçlü bir çekişme var ki bu her zaman olayları ilginçleştirir. Beyaz perdede gerginliği seviyorum, özellikle mizahla örülmüşse" diyor Johnson.

Flynn ise şunları söylüyor: "Onların ilişkisini güdümlleyen şey birbirlerine sürekli sataşmaya hazır olmaları ve bunu izlemek çok eğlenceliydi. Hank bir fikir sunduğunda, Alexander başka bir fikir sunuyor ve kimin planı daha iyi diye sürekli bir yarış var; Alex, Hank'i beyinsiz bir kas yığını olarak görüyor".

Öte yandan, Johnson'a göre, "Alexander'ın cazip bir yanı var çünkü kurallara uymuyor ve her zaman egzotik yerlere gidiyor. Hank bunu anlıyor ama böylesi bir davranış biçiminin Alexander'ı hiçbir zaman ailesinin yanında bulunmayan bir adam hâline getirdiğini düşünüyor".

Caine de canlandırdığı karakteri “bir tür çılgın kaşif” olarak tanımlıyor ve şunları söylüyor: “Alex çeşit çeşit yerlere gidiyor; ne kadar tuhaf yerler olursa o kadar iyi. Kimselerin ulaşamadığı Gizemli Ada’yı bulmak ise kariyerini taçlandırıyor. Sorun şu ki, bu sırrı torunuyla paylaşmak suretiyle, hem genç çocuğu hem de yanındaki herkesi çok tehlikeli bir duruma sokuyor”.

Öyle olsa bile, tüm hayatı boyunca tehlikeyle köşe kapmaca oynamış ve bundan gerçekten keyif almış olan Alexander, içinde buldukları zor durumu da aşılması gereken bir engelden ibaret görür. “Alexander hiçbir şeyden çekinmiyor” diyor Huggins ve ekliyor: “Bu yolculuğun her adımına bayılıyor ve Michael da bu neşeyi performansına kesinlikle yansıtıyor. Kostümünü giydiğinde, yüzünde koca bir gülümsemeyle şöyle dedi: ‘Indiana Jones’un büyükbabası gibi görünüyorum”.

Kendisi de büyükbaba olan ve bundan gurur duyan Oscar® ödüllü aktörün yapımcılara daha başından söylediği şey, torunlarının onun dev bir yaban arısına binmesiyle övünmelerini istediğiydi: “Pek fazla aile filmi yapmıyorum ama artık üç torunum var ve beni bir filmde görmek için 18 yıl beklemelerini istemiyorum. Ayrıca, senaryo zekice ve eğlenceliydi. Daha önce hiç üç boyutlu film yapmadım, yani bu filmle çağa ayak uyduruyorum”.

Ama özgürlük düşkünü bu üç nesil adam, anlaşmazlıklarını çözümlenmeye çalışırken yalnız değildirler. Yanlarında bambaşka türlü bir aile dinamiği yansıtan baba-kız helikopter ekibi Gabato ve Kailani (Luis Guzmán and Vanessa Hudgens) bulunmaktadır. Gabato ve Kailani, Sean ile Hank’i yakındaki Palau-Yeni Gine’den adaya getirmiştir fakat gözleri kör eden kasırga yüzünden helikopter paramparça olunca, grup adada mahsur kalmıştır.

İlk bakışta, Gabato’nun hayatlarına mâl olabilecek bu işi kabul etme nedeni paradır. Onun her konuda motivasyonu budur. Deneyimli diğer rehberler “gemi mezarlığı” olarak ün salmış, haritada bile görülmeyen masalsi bir adaya tur yapmayı, en dolgun ücretlere rağmen reddedince, insan canlısı pilot Gabato, döküntü uçağıyla bu fırsatı memnuniyetle kucaklar; daha akli başında kızının belirgin memnuniyetsizliğine rağmen.

Rolünü çok eğlenceli bulan ve sette gerek oyuncuların gerek yapımcı ekibinin beğenisini kazanan unutulmaz bazı doğaçlamalar yapan Guzmán, “Gabato cennette turistleri gezdiren, rüya gibi yaşayan vurdumduymaz bir adam. O aynı zamanda üçkağıtçı biri. Eğer alacağı para iyiyse geri çevireceği pek bir iş yok”.

Deneyimli aktörü “dünya çapında bir oyuncu” olarak niteleyen Peyton, “Luis komedide benim gizli silahımdı. Her şeyi gerçekçi oynuyor ve onun canlandırdığı Gabato umursamaz bir

adam. Çoğu zaman tehlikede olduğunu fark etmiyor, sıradışı bir tatilde olduğunu düşünüyor. Her şey onun ayaklarını yerden kesiyor, her yeni manzara onu büyülüyor” diyor.

Ama aslında Gabato gerçekten kızına düşkün bir babadır ve hayatının ışığı olan kızı Kailani’ye en çok istediği şey olan üniversite eğitimi vermek için uğraşmaktadır. Buna karşılık, Kailani de onu çok sever ve çabalarını takdir eder fakat marjinal işlerinin rüyasını gerçekleştirmesine yetecek finansmanı sağlamasını beklemez. İşin doğrusu, babası pek de iyi bir işadamı değildir ve *Gabato’nun Lüks Turları* yardım olmadan yürümeyecek gibidir. “Gabato operasyonun kalbi, Kailani ise beyni” diyor Peyton.

İkisinin etkileşimini izlemek hem komik hem de dokunaklı. “Vanessa bu çılgın adama kusursuz bir şekilde normalmiş gibi davranıyor. Ona hiç tepki göstermiyor ki bütün hayatını böyle bir adamla geçirmiş birisinden tam olarak bunu beklersiniz. Tepki vermeyi aşmış. Gabato akıl almaz bir şey söyleyip bir sonraki düşüncesine geçiyor ve Kailani de aynısını yapıyor. Mükemmel bir uyum içindeler” diyor Charlotte Huggins.

Hudgens ise şunu söylüyor: “Kailani sert bir insan çünkü öyle olmak zorunda. Babasına bakıyor. Sözüne esirgemeyen biri ve baştan itibaren lafını hiç esirgemediği konu bu gezinin ne kadar kötü bir fikir olduğu”.

Ve kalkıştan dakikalar geçmeden, genç kızın haklı olduğu anlaşılır.

Helikopter kazası grubun tek taşıtını mahvetmekle kalmaz, Sean’un görür görmez vurulduğu Kailani’nin dikkatini çekme şansını da yerle bir eder. Hatta, bu Polinezyalı güzelin Sean’a yönelttiği tek şey öfkedir çünkü kazadan ve başlarına gelecek tüm belalardan onu sorumlu tuttuğunu açık bir şekilde dile getirir.

“Sean bir hayalperest, Kailani ise çok daha gerçekçi. Sean büyük keşfin ruhunu yaşamak istiyor, Kailani ise risklere odaklanmış durumda” diyor Hutcherson.

Amerikalıyı daha helikoptere binmeden tartıp biçen Kailani, onun kendisinin hayatı ve sorunları hakkında en ufak bir fikri olmadığına ikna olmuştur. Ama olaylar geliştikçe, yanılıp yanılmadığını merak eder, özellikle de ada, sarsıntılılarıyla onları beklenmedik bir şekilde birbirlerinin kollarına attıkça. “Bu deneyimi ve sunduğu her şeyi kucaklamak, genç kızın kalbini açması gerektiği anlamına geliyor, oysa Kailani her zaman aklının sesini dinlemiş bir kız” diyor Hudgens ve ekliyor: “Ama inanılmaz bir dünyanın içine çekiliyor ve sonunda beklediğinden fazlasını buluyor”.

Beş kişilik grup, pek umut vaat etmeyen ama tek kurtuluş ihtimalleri olan yolu aşmaya çalışırlarken, uzaklarda, Sean’un annesi Liz dünyada en çok sevdiği iki erkeğin akıbetini merak etmektedir. Eski kayınpederinin aşırılık ve eksantrikliklerini iyi bilen Liz, Alexander’ın

kaçık değilse bile, güvenilmez bir örnek olduğunu düşünmektedir. Fakat Sean'un ona olan sevgisini yadsıyamaz; tıpkı, kaygılarına rağmen, korkusuz oğlunun, babası ve büyükbabasının izinden gitmesinin kaçınılmaz görüldüğünü yadsıyamayacağı gibi.

Kristin Davis bu konuda, "Belli ki, Sean kendi tutkularının peşinden gitmeyi tercih edecek. Gidip büyükbabasını aramayı tercih edecek. Bir banliyöde sıkışıp kalmaktansa hayatını bambaşka şekillerde yaşamak istediği için şu an annesinin seçimlerinden pek memnun değil. Liz tekrar evlenmiş, yeni kocasına aşık ve üçünün bir aile olmasını istiyor çünkü Hank harika bir adam... Sean henüz bunu bilmiyor" diyor.

Tıpkı Hank gibi, Liz de adaya yolculuğun bu küçük mucizeyi başlatabileceğini umuyor. Ama çok büyük hayallere kapılmıyor.

"Bakalım doğru anlamış mıyım... Boğulmaktan kurtulmanın tek yolu gidip birkaç yüzyıllık bir denizaltıyı avlamak, öyle mi?" – Kailani

"Gizemli Adaya Yolculuk/Journey 2: The Mysterious Island" 2010 sonbaharında Oahu-Havai'de gerçek mekanlarda çekildi. Ada kumsallardan sisli vadilere ve yanardağlara kadar çeşit çeşit coğrafi ortamlar sunuyordu. Bu yerler arasında Waimea Vadisi, Heeia Kea, China Walls ve çok sayıda filme ve diziye mekan oluşturmuş Kualoa Çiftliği vardı. Ayrıca, Burt Lancaster ve Deborah Kerr'in başrolünü paylaştığı "From Here to Eternity" adlı filmle ünlendiği için Eternity Beach (Sonsuzluk Kumsalı) olarak da bilinen Halona Koyu da çekimlerin yapıldığı bir diğer yerdi.

San Francisco doğumlu olmasına rağmen, yörenin kahramanı olan Dwayne Johnson, "Çocukluğumun büyük bir kısmı Havai'de geçti; çekim yaptığımız yere yaklaşık bir saatlik uzaklıktaydım. Geri dönmek harikaydı. O zamanlar, yaklaşık 13-14 yaşlarındayken, film izlemeye bayılırdım ve büyük hayallerim vardı. Dolayısıyla, harika bir macera çekimi için Havai'ye geri dönmek büyük mutluluk kaynağıydı".

Yapım ekibi belli sahnelerin tamamlanması için, ki helikopter kazası bunların başında yer alıyordu, Kuzey Carolina'daki stüdyolardan yararlandı. Kazanın sonrası ise Eternity Beach'te çekildi. Fakat fırtına sırasında helikopterin havada dönüşü ve yere çakılışı stüdyoda yaratıldı.

Özel efektler amiri Peter Chesney'nin deyişiyle, helikopter "alüminyum uzantılı güçlü çelik bir kafesin çevresine parça parça inşa edilmiş bir tür teneke oyuncaktı". Chesney tek bir

düğmeye basmak suretiyle düzeneğin herhangi bir noktasına 1 ton basınç uygulayabiliyordu. Bunu sağlayabilmek için hava yastığını kopya ederek yüksek titreşimli bir aygıt yarattı. Kamyon süspansiyonlarının takviye edilmesiyle elde edilen bu aygıt, yüksek devirli akülere ya da valflere bağlandı ve böylece yüksek miktarda sıkıştırılmış hava pompalaması mümkün oldu. Chesney, bu şekilde, helikopteri oradan oraya savuran ve en sonunda parçalayan 5. kategori bir kasırganın simülasyonunu gerçekleştirmeyi başardı. “Bir bakıma NASA’nın sıfır yer çekimi yarattığı, ünlü ‘vomit comet’ine (kusma kuyruklu yıldız) benziyor. Ama biz dönüşün ortasında durdurup ters yöne döndürmeye başlıyorduk” diyor Chesney makinenin beyaz perdede yarattığı efektten gururla söz ederken.

Hudgens ise gülererek şunu ekliyor: “O şeye ‘et lokantası’ dediklerinde *şaka yapıyorlar* sanmışım”.

Ama bu sadece bir başlangıçtı. Filmin bir diğer gösterişli sekansı da beş maceraperestin dev yaban arılarının sırtında yaptıkları hava yolculuğuydu, üstelik peşlerinde onları yemeye niyetli, arılardan da iri kuşlar varken. Sean kendisine doğru dalışa geçmelerinden önce, nefes nefese, bunların iğne kuyruklu eabil kuşları olduğunu açıklar. Bu kuş türünün seçilmesinin nedeni eabillerin arılarla beslenen hızlı uçucular olmalarıdır. Kovalamaca hakkında bir fikir vermek için, Peyton, “Arıları helikopter olarak düşünürseniz, kuşlar birer bombardman uçağı” diyor.

Yönetmen sözlerini şöyle sürdürüyor: “Hızın ve fizik kurallarının gerçeklik hissi vermesine dikkat ettik. Bu bineklerin kiloca ağır olmasını istedim ki seyirci oyuncuların dönüş yapmak için sağa veya sola iyice eğildiğini gördüğünde, oyuncular bunu gerçekten yapıyor olsun”. Bunu sağlayabilmek için yönetmen bir kez daha Chesney’nin yardımına başvurdu. Chesney, gerçekçi bir şekilde yönetebildikleri, Arı Silindiri adı verilen bir dizi binek üretti. Yakıt bidonuna benzeyen bu bineklerin her biri her oyuncunun ağırlığı için farklı olarak kalibre edildi ve dengelendi. Silindirler karşı ağırlıkların eklenmesiyle tahterevallı gibi çalışan kirişlere monte edildiler.

Görsel efektler amiri Boyd Shermis daha sonra silindirleri bilgisayarda yapılmış yaban arılarıyla değiştirdi ve arka plana ekibinin vadinin üzerinde helikopterle gezerek elde ettiği görüntüleri ekledi. Ekip bu görüntüleri kaydederken hızı, hareketi ve uçuş heyecanını yakalayabilmek için özel stereo kameralar kullandı. Shermis, daha sonra, Silindir düzeneğini ve bincileri tüm açılardan görüntüleyerek, bunları dijital olarak aksiyonla birleştirdi ki kovalamaca sırasında oyuncular birbirlerini görebilsinler ve karşılıklı olarak etkileşimsinler.

Bunun ardından, aksiyon sualtına uzandı. Burada dev boyutlu bir elektrikli yılanbalığıyla yaşanan karşılaşma için Johnson ve Hutcherson'ın dalış brövesi edinmeleri gerekti. Yapım ekibi ilk başta Wilmington'daki EUE/Screen Gems Stüdyoları'ndaki tankı kullanmayı planlamışlardı ama sahne konsept ve boyut olarak geliştikçe kendi tanklarını inşa etmeleri gerekti. 25 metre çapında, 7 metre derinliğindeki bu tank 90 ton su alıyordu.

Tanka oyuncular ve ön oda adı verilen batık denizaltı seti girdi, ama, Shermis'in belirttiği gibi, "O sekanstaki diğer her şey bilgisayarda yapıldı: Sudaki parçacıklar, ışık yansımaları, deniz canlıları, mercanlar, su kabarcıkları ve zemin. Sualtı ortamları bilgisayarda yaratılması en karmaşık, yüzlerce katmanı olan, çok zaman alan ortamlardır".

Tekrar su üstüne dönecek olursak, Alexander'ın gemi enkazından geriye kalanlarla yapılan ve kavanozdaki ateş böcekleriyle aydınlatılan ağaç evi de platoda inşa edildi. Fakat kapsamlı Atlantik setinin büyük kısmı Havai'de gerçek mekanlara kuruldu. Yapım tasarımcısı Bill Boes bu konuda, "Seti dev boyutlu bir yer olarak sunmak istedik. Bu kısmen, mat boya ve görsel efektler sayesinde oldu ama Kualoa Vadisi'nde de muazzam bir set kurduk. Ada sürekli olarak batıp, 140 yıllık döngülerle tekrar su yüzüne çıktığı için, mimariye deniz kabukları, mercan ve tarih öncesi deniz yaşamının izlerini ekledik" diyor.

Adanın bir diğer mucizesi de altın lav püskürten ve grup kaçmaya çalışırken üzerlerine altın küller yağdıran yanardağ idi. Bu dünyadışı görüntü efektini elde etmek oldukça zordu. Buldukları bakir ortamı kirletmemek için çekim ekibinin her zaman kullandıkları mika ya da milar kül tanelerini kullanmamaları gerekiyordu. Organik, zararsız bir alternatif bulmalıydılar. Uzun değerlendirmelerden sonra, en basit çözümün en iyisi olduğuna karar verildi. Santimin 500 binde biri büyüklüğünde, yenebilecek kadar saf gerçek altın yapraklar kullanıldı.

Bir başka yerde, maceracı grup çok daha nahoş bir sürprizle karşılaşır: Tuhaf şekilde simetrik kayaların olduğu bir alanın ortasında geldiklerinde, bunların aslında devasa bir kertenkelenin yumurtaları olduğunu fark ederler. Anne kertenkele üzerlerine doğru gelirken, herkes ince kabukların üzerinde dikkatle ilerler. Yaklaşık 60 adet yumurta iki farklı boyuttaydı: Büyük ve daha büyük. Fiberglastan şekillendirilen ve sonra çoğaltılan, birbirlerine yapıştırılıp boyandıktan sonra da kamyonla yerlerine taşınan yumurtaların büyüklüğü 2-3 metre, ağırlıkları ise 100-150 kilo civarındaydı.

"Nerede pis bir şey varsa, olan Gabato'ya oluyordu" diyor Guzmán ve gülerek ekliyor: "Yumurtaya bulanmış o; kuş pisliğine bulaşmış o; kuma gömülen o. Bence Dwayne ve yapımcılar bir araya gelip, 'Luis'i mahvedelim' dediler".

Hutcherson ise şunları söylüyor: “Fiziksel açıdan zorlu çekimlerdi. Tırmanma, ağaç köklerinin arsından yürüme gibi dublör gerektirmeyen sahnelerde bile kolaylıkla yere kapaklanabilirdiniz... ki benim başıma defalarca geldi. Film seyirciler için ne kadar lunapark treni hissi yaratacaksa, çekimler bize adeta onun gerçeğini yaşattı”.

Bu, Peyton’ın minnettar olduğu bir yorum çünkü amacı, sürükleyici aksiyon, ilginç karakterler ve muhteşem mekanları birleştirerek, kelimenin tam anlamıyla ayakları yerden kesen bir deneyim yaratmaktı. Oyuncularını havaya sokabilmek için onlara filmin yüksek tempolu müziğini bile çaldı. Besteci Andrew Lockington bu müziği özellikle de bu amaç için yapımdan çok önce bestelemişti. Lockington, 2008 yılında, “Journey to the Center of the Earth/Dünyanın Merkezine Yolculuk”a yazdığı müzik için BMI Ödülü’ne layık görülmüştü.

Yine ilk filmde olduğu gibi, 3 boyutlu çekim yapmak özel bir öneme sahipti.

Vinson bu konuda şunları söylüyor: “Böylesine büyük bir aksiyon filminde bu sekansları teknolojidenden azami ölçüde yararlanarak tasarlanmaz kaçınılmaz oluyor. Brad de çok zekice bazı seçimler yaptı. Arılı kovalamaca, kertenkele ya da elektrikli yılan balığı sahnesine baktığınızda, bunlar muazzam boyutlar ve üç boyutlu gösterilmek üzere tasarlanmışlar. Ama Brad normalde üç boyutlu olması beklenmeyen sahnelerde de bu teknolojiyi kullandı”.

Sinemacılık deneyimi 20 yıldır üç boyutlu çalışmalar içeren Huggins ise, “Herkes size düşecekmiş hissi yaşatan uçurum kenarı sahnesini sever ki filmimizde bunlardan çok var. Ama Brad sadece geniş açılı çekimlerde değil, yakın çekimlerde de hacim ve derinlik yaratmanın yollarını bularak çıtayı yükseltti. Bu çekimlerde oyuncunun varlığını çok gerçek ve kişisel olarak algılıyorsunuz. Bence filmi diğerlerinden ayıracak olan da bu. Sonuçta, izleyiciler teknolojiyi önemsemiyorlar. Sadece hissetmek istiyorlar”.

Yapımcıların sinemaseverlerin yaşamasını istediği şeylerden biri, “Gizemli Adaya Yolculuk/Journey 2: The Mysterious Island”u izlerken Jules Verne’in romanlarındaki maceraya kattığı mucize hissi.

“Çocukken bu kitaplar yaz okumalıklarıydı” diyor Flynn ve ekliyor: “Bunlar hayal gücünüzü alıp götürecektürde hikayeler. Şimdi bir Jules Verne kitabına dayanan bir film yapıyor, ve muhtemelen onu ve fikirlerini yeni nesillere tanıtıyor olmak olağanüstü ödüllendirici bir şey”.

Peyton ise son olarak şunu söylüyor: “Bu, çocukken beyaz perdede görmek istediğim her şey. Bence ailece keyif alınabilecek kadar da güzel. Filmimiz bol aksiyon ve kahkaha, tuhaf yaratıklar ve gerek çocuklara gerek yetişkinlere hitap edeceğini umduğum dokunaklı anlar içeriyor”.